

DEBRECEN

POLITIKAI, TARSADALMI és KOZGAZDASZATI HIRLAP.

A debreceni és vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen naponként, péntek és vasárnap kivételével.

Hirdetési díj
Négy soros postai sorért 5 kr.
Nagyobb terjedelmű és többnapos
hirdetéseknél a szerzőnek a leg-
előbb 10 napra előtértenie kell.
Helyi díj minden külsőbe-
küldésért 30 kr.

„Nyitár”-ben megjelenő közle-
mény minden postai sora 30 kr.

Hirdetéseket felvételre a kiadó-
hivatalban, KUTASI I. könyv-
nyomdájában, valamint ZIGHER-
MAN E. könyv. irodájában is.

Név nélkül vagy börtönmentesül-
től beküldött kéziratok nem vétel-
nek figyelembe.

Kéziratok visszaküldésének
adatnak.

si hirdetményi kivonat.

debreceni kir. törvényszék mint
vi hatóság közhírré teszi, hogy
Lajos, Zsigmond és Sándor
folytán az önkéntes bírói jog-
bíró végrehajtási árverést a
kir. törvényszék területén
Debreczen városában fekvő
számu tjkönyvben 2605. hrsz.
szára 28362 frt, ennek 8173.
számu öndódi földjére 1444 frt, a
szára 8658 hrsz. ujosztású szántóföld-
szára 86 frt, továbbá a debreczeni
számu tjkvben 4974 hrsz. számu
szőlőre 1400 frt kikiáltási
árrendelt, és hogy a fennebbi
árverésnek az 1886. évi má-
rcius 3-ik napján délután 3 órakor a
debreczeni törvényszék árverési termében meg-
nyilvános árverésen a megá-
llapított árakon alul is eladtni
szándékozik a következők tartoznak
azok becserának 10%-át kész-
letben vagy az 1881. LX. t. cz. 42.
sz. cikkével értelmével számított és
az 1881. LX. t. cz. 3333. sz. a. kelt
miniszteri rendelet 8. §-ában,
szándékosan értékpapírban a ki-
adók kezébe letenni, —
az 1881. LX. t. cz. 170. §-a
ben a bánatpénznek a bíróság
kezes elhelyezéséről kiállított szá-
mú elismervényt átszolgáltatni.
Debreczenben 1885. évi nov.
napján.
debreceni kir. törvényszék, mint
nyvi hatóság.

ské Lajos Szabó
elnök. aljegyző.

KITÜNTETÉS
SZÉKES-
FEHÉRVÁR
ezüstartó 1879.

KÁK

okokat;

t. zöltetnek.

RE. cz. hir-

M R E.

ajdonos.

DISZOKLEVÉL

1871-ben.

Magyarország és Galliczia.

A lengyel-magyar barátság a szabad-
ság szeretetén alapszik s a történelem em-
lékei táplálkozik; az érdekközösség gya-
korlati politikáját azonban még nem foly-
tatta. Ezért platonikus természetű volt min-
dig, 1830—1886 ig, s csak 1848—49
évtől öltött szövetségi jellegét, az oroszok
elleni harcban. A lengyelek adóssai va-
gyunk ez időtől fogva, Bam és Woroniczki
monumentumai emlékeztetnek erre bennün-
ket: de bár rokonszenveinket a lengyelek
bírájk. egyebet mit adhatnánk nekik? Pol-
itikailag el vagyunk választva egymástól,
Bécsből függünk, ők is, mi is, többé-ke-
vésbé.

Csak ha sikerülne Gallicziát Bécsből
emancipálni s Magyarországgal hozni kap-
csolatba, csinalhatnánk közös politikát.

Ezelőtt a magyar országgyűlések váltig
sürgötték a sérelmek közt Galic és
Lodomér királyságoknak Magyarországhoz
visszakapcsolását a királyi hitoklevelek,
Mária Terézia nyilatkozata s régi történel-
mi jogszövegek; de az 1867-diki kiegyezés
óta az ősiség a közjogban is megszűnt, s
Galliczia része Ausztriának.

Galliczia autonomisztikus törekvéseit,
s a lengyelek uralkodását e tartományban
oroszok és németek felett soha sem látták
szívesen a bécsi centralisták; hogy Galli-
czia a lengyeleké, az osztrák németek be-
ismerni oly kevéssé voltak hajlandók, mint
a poroszok, hogy Pozen lengyel tarto-
mány.

Ha a lengyelek Magyarországhoz csat-
lakoznak, Galliczia régen elérte volna mind-
azon autonómiát, melyre törekszik.

Mi nem követeltük Gallicziát, mert a
lengyelek tegyének vele úgy, a mint akar-
nak, és mert 1867 után Magyarország még
gyöngének érezte magát arra, hogy lengyel
politikát is folytasson. Elég volt nekünk a
magunk baja, országunkat szervezni és
emancipálni.

A lengyeleknek is Ausztria többet
ígért, mint Magyarország adhatott, politi-
kailag és közgazdaságilag Bécs volt a mo-
narkia fővárosa. A lengyelek hát oda gra-
vitáltak, bár tudják jól, hogy a társaság
őket Bécsben ki nem állhatja, az udvaron
kezdve a kávéházig.

A németek a rajxrátban s a kormány
és sajtó, elég botorul, mindig a rutének
pártját fogta a lengyelek ellen, sőt ezt te-
szte máig, ámbár világos, hogy nem egyéb
mint »travailler pour l'empereur des Rus-
ses»: Gallicziát az oroszok számára kiké-
szíteli.

Csak mióta Taaffe ül a nyeregben,
váltott némi a helyzet a lengyelek ja-
vára és mióta a király az országot be-
utazta. De mindenért harcz és háború van
a rajxrátban, a mit a lengyelek tesznek,
kapnak vagy követelnek: a németek irigyei
és ellenségei a lengyeleknek.

Ez kiűnt most is. Bismarcknak tap-
solt a bécsi sajtó s a német képviselők
egy része a H. U. foliratot küldött a német
kancellárnak, a miért az a lengyeleket
írta s Lengyelország föltámasztását át-
kozza.

A lengyelek kiutasítását Németország-
ból föl sem vették a bécsiek s a lengyel
képviselők sem tehettek semmit szerencsét-
len véreikért.

Nem csoda, ha a lengyelek a németek
ellen el vannak keseredve. Soha jót a né-
metektől nem tapasztaltak.

Ezen okok indíthaták Lemberg ke-
reskedőt arra, hogy gyűlést tartván, kije-
lenítették, hogy Németországgal
szövetkezési tárgyalásokat folytatni
szándékozik, a mi pedig Ausztria-Ma-
gyarországot illeti, jövőre nem Bé-
csből, hanem Budapestet óhaj-
tják kereskedelmi fővárosnak

s itt akarnak új üzleti viszonyokat szervezni
maguknak.

Ez fontos és nem oktalan határozat.
Közös vámterületen Gallicziának és Magyar-
országnak egyforma, tehát közös érdekeik
vannak. Természetes tehát, hogy közös po-
litikát folytassanak.

A mi pedig az üzleti forgalmat illeti,
Gallicziának központja, Lemberg, sokkal kö-
zelebb van Budapesthez, mint Bécshez. Ki-
vált mihelyt a munkács-sztrai egyenes
vasutonal megnyílik, mely hivatva van a
gallicziai kereskedésnek új irányt szabni.
Mert tessék megnézni a vasuti máppán.
Lemberghez Budapest 200 kilométerrel fek-
szik közelebb, mint Bécs, s abszurdum,
hogy a lengbergi kereskedő Bécsen át ho-
zassa a triestri árut, mikor a tengert sok-
kal közelebb és olcsóbban éri ezental Fiu-
méban.

Budapest tehát egy királyságot hó-
díthat meg Magyarországnak kereskedelmi-
leg, ha a lengbergiek ajánlatát elfogadják,
vagyis ha részéről is keresi az összeköté-
téseket Gallicziával és ha iparkodik megfe-
lelni a lengyelek igényeinek ugy mint Bécs,
vagy külföldben.

Versenyezni, ez legyen jelszavunk.
Ipar, forgalom és hitel dolgában nyujta-
nunk kell mindazt a lengyeleknek, mire
Bécs képes.

Budapest kedvezőbb fekvésének elő-
nyeit ki csak úgy aknázhajtuk, hogy a
monarkia sulypontja nem csak politikailag,
gazdaságilag is keletre áthelyeztessék a mi
szép fővárosunkba.

Hogy ha mi így Gallicziával szövet-
kezünk gazdaságiakban, hogy annak politi-
kai következményei is lehetnek, nem von-
juk kétségbe. S a lengyelek igen jól tud-
ják, hogy mi a különbség köztünk és az
osztrákok közt. Az, hogy mi nem vagyunk
biúrészesei Lengyelország fölöstásának. Ne-
künk Galliczia kell mint társ és Lengyel-
ország mint szövetséges.

Kis németek, muszka s német közé
szorítva, együtt élni tudunk, ha akarunk
és összetartunk; meghalni tudunk egyen-
ként. (B. H. C.)

— Országgyűlés. A közoktatás-
ügyi költségvetési részletes tárgyalását foly-
tatta tegnap a képviselőház. — Napirend előtt
György Elek törvényjavaslatot terjesztett be,
az illetékkiszabás vonatkozásban. — Indokolni
fogja majd a költségvetési tárgyalás végén.
Legtöbb időt veti igénybe két tételnek, nevezetesen
a tanítóképezdek és a nép-
nevelési szükséglet tárgyalása. Az
előbbinél a képezdei tanárok javadalmazásának
a közpiskolai tanárok fizetésével egyenlővé
tétel mellett szólaltak fel: Szathmáry
György, Komlóssy Ferencz, Pulszky
Ferencz, Olaj Szilárd, Török Zoltán és
Munich Aurél. — Trefort miniszter, jól
lehet határozott ígéretet nem tehetett, annyit
mégis mondott, hogy teljes jóakarattal van az
ügy iránt s a lehető legjobb határai között rajta
lesz, hogy a képezdei tanárok sorsát javítsa.
— A népnevelési szükséglettel ismét sokan
szóáltak fel. Rossivál István és Rácz
Athanász a tanítóképzési helyzetnek javítása
érdekében emeltek szót. Irányi a nepoktatás
terén levő hiányosságokat sorolta fel és drá-
gálta a felső nép- és polgári iskolákat, és sür-
gette, hogy a tanfelügyelők pontosan látogassák
az iskolákat. Ezen irányban határozati
javaslatot is adott be, melyet a ház azonban
mellőzött. Szóltak még Göddöcs, Berger és
Lázár Ádám a felhozottakra, Trefort minisz-
ter és Gönczy minisztertanácsos adtak felvil-
lágosításokat. — A tárgyalás a »Neptanítók
Lapja»-nál megszakadt s J. U. sth Gyula ter-
jesztett elő egy interpellációt a battonyai
kincstári pusztá eladására iránt. — Ma folytatja
a ház a tegnap megszakított költségvetési tár-
gyalást és esetleg tárgyalni fogja a honvé-
delmi tárca költségvetését.

— A forrongó Balkán. Bukarest,
febr. 9. Madjid pasa csütörtökre várja utasi-
tásainak megérkezését. Tegnap a meghatalma-
zottak tiszteletére Fornielli gróf olasz követ-
néb ebéd volt. Szmyrna, febr. 9. Az orosz
hadihajók, melyeknek részt kellett volna ven-
niük a Görögország elleni flottademonstráci-
óban, ide érkeztek. Határozottan állítják, hogy
a hajók ellenparancsot kaptak és egyelőre itt

maradnak. Belgrád, febr. 9. Horvátovics
tábornok tegnap szentelt tartott a Nisben levő
lőszerkészlet felett és a hadügyminiszternek
szemle eredményéről a következőket jelentette:
Koka és Cuuser puskák számára 11, Peadoby
puskák számára 29 millió töltés van készlet-
ben. A csapatok egészségi állapota igen ked-
vező. — A kragujeváci töltésgyárban éjjel-
nappal szakadatlanul dolgoznak.

— Németek és lengyelek. A keleti Po-
roszországban és Posenben németek le-
telepítésének elősegítése iránt beadott
törvényjavaslat szerint s a z millió márk-
a bocsátandó a kormány rendelkezésére, mely
összegeből földbirtokok megvásárlása és a köz-
ségi, egyházi és iskolai ügyek első rendezésé-
nek költségei fedezendők. A birtokszerezés bi-
zonyos időre bérben vagy örök áron történhet.
A fenti czelokra szükséges összeg beszer-
zése czeljaból állami kötvények fog-
nak kibocsátatni. A törvény végrehajtását ille-
tőleg az országgyűlés előtt évenként be kell
számolni. A végrehajtással külön bizottsá-
g bízatik meg, mely az állami kor-
mánynak rendeltetik alá és melynek
tagja lesz két birodalmi gyűlési képviselő is.

— Szocialista zavarás Londonban. A
londoni »Tratfalgar square» nagy zavarás szin-
helye volt kecsden délután. A »foglalkozás nél-
kü munkások» tartott ott meetinget Hynd-
emann elnöklété alatt. Több agitátor azt aján-
lotta, hogy néhány parlamenti tagot akassza-
nak föl, szükség esetén pedig csináljanak for-
radalmat. A rendőrség közbelépett és megaka-
dályozta, hogy tovább is eféleket beszéljenek.
Erre a neptömeg a szomszéd utcák felé to-
longott. Zavarások támadtak és a zavarók
több konzervatív pártkör helyiségeinek az ab-
lakait bezárták, azután néhány magánkocsit
felborítottak, utközben sok gyalogjártót föl-
törttattak és meglöptek őket. Az ezreke menő
tömeg a Hyde Park felé vonult s az ott levő
majdnem valamennyi épület és bolthelyiség au-
laktábláit bezárta. E műveletnél nagyobbára
korábban lopott tárgyakat, mint keféket, pa-
laczkokat és csizmákat használtak. A boltok
tulajdonosai revolverrel védtek áruikat, mind-
azonáltal sikerült a zavaróknak órákat és
más értékes tárgyakat lopni. Csak midőn na-
gyobb számú rendőrség vonult a zavarás szin-
helyére, lehetett a rendet helyreállítani. Sok
zavarók elfogtak. Az igazi munkások körében,
a kik közül epen az nap neveztek ki a be-
ügyminiszterium államtitkárárt, s kihágások
ellenk fölháborodást idéztek elő. A zavarók
több száz boltot kirabolnak. Legtöbbet szen-
vedtek az órák és ékszeresek. Órákat egy
pár ezeret emeltek el. A megállítottjárókelők-
től elszedték gyűrűiket, tárczájukat, órájukat
s azzal tovább eresztették őket. Előkelő em-
berekről a bundát is lehúzták. London sörpé-
déke megjelent, kiaknázni a kínákozó alkalmat.
A vendéglők, klubok, boltok nagy abla-
kát mind bezárták s a tömeg, melynek szó-
kói a töké és a gazdagok ellen szónokoltak,
a rany órákkal és pénzdarabokkal dobálta be az ablakokat. Leg-
többet szenvedett a South Andley-street, hol
az ékszer-, bor-, cipő-, illatszert-kiakatokat
egy szálig kirabolták s a bort ott nyomban
elfogyasztották. A börze épület is magán vi-
seit a pusztítás nyomait. Az utcák, a merre
a tömeg elvonult, iszonyúan néznek ki. Archer
ékszerész boltja védelmébe sulyos sebet ka-
pott. Számos rendőr megsebesült. Az igazi
munkások » meetinggel csaknem egyidejűleg
szintén gyűlést tartottak, melyben azt a hata-
rozatot hozták, hogy a kormány az angol tőkét
Angliában és ne a külföldön helyezze el
és hogy a mezőgazdaság érdekeinek előmozdi-
tására külön miniszteriumot állítson föl. E
meeting minden rendezvaras nélkül folyt le.

Szeressük a magyar nyelvet!

Öreg szó, de mindig igaz marad: »Nyel-
vében él, nyelvében hal minden nemzet.» Haza
és nyelv egyenlő rangban álló két nevezet
minden népre nézve, ha a tiszteletben álló
nemzetek sorából kitaszítottani nem akar, —
mondja Kólcsey —; nemzeti életet, nemzeti
nyelv nélkül gondolni nem is lehet. Jaj azon
nemzetnek, mely lakhelyéből kizetett, de
még inkább jaj annak, mely ősi nyelvétől
fosztatott meg! A mi őseink bujdosók valá-
nak, de nyelv által összetartva szereshettek
vérrel új hazát s az idegen föld általok ma-
gyar lett. Mi pedig, ha elvesztenők nyelvün-
ket, ugyan mivé lennénk saját földünkön?
E vesztéség már fenyegetett bennünket
II. József császár idejében, midőn a magyar
nemzet saját nyelvéről mintegy megfeledkezve,
azzal nem gondolva, idegen nyelveknek hódolt
és legalább a műveltebb osztály szintén az
idegent használta; a közügyek ezen foly-
tak, a tudományok ezen virágoztak. De a

hütlenség nem tartott soká, mert a nemzet
jobb része megértvén, hogy a nemzeti nyelv
elenyészésével a nemzetiség is elenyészik, így
kezdett gondolkodni: Szabad-e elveszni hagy-
nunk e kincset, mely elidegeníthetlen birtok-
ként szállott reánk, e kincset, melyet megtar-
tani nemcsak jogunk, de szent kötelességünk
is? Nem, ezt tennünk nem szabad! Nemzeti
nyelvünket, e vértel szerzett haza kincsét
fejlesztésünk, terjesztésünk és természeti jo-
gaiba vissza kell helyeznünk.

Azonban honi nyelvünk különös szeretete
nem csupán hazafiai ábrándozásan épül, nem
egyedül a szokásnak mindent lebilincselő ere-
jén alapul, az ahhoz való ragaszkodás erősebb
alapon, a természet törvényén nyugszik; sok-
kal mélyebb, kirihatalan gyökerekből veszi
eredetét és magával a nemzetek lételével a
legsorosabb kapcsolatban van.

Miátal nyilváníthatjuk tehát szeretetün-
ket nemzeti nyelvünk iránt?

Semmi által sem annyira, mintha oda
törekszünk, hogy nemzeti kincsünk minden-
képp kiműveltesék s a tudományok minden
ágra kiterjesztessék, hogy így tekintélye
nemcsak a hazában, hanem az összes tudó-
mány világban meg legyen alapítva.

Hogy őseink szerették nyelvüket, ez ki-
tűnik a magyar irodalom történetéből. A
nyelvszereket okozta, hogy apáink Zápolya
Janos alatt, midőn iskoláink s a diplomati-
kus nyelv latin volt, nemzeti feltékenységéből
életünk buzgalommal törekvén nyelvünket,
ugy a magán-, mint a nyilvános életben egye-
temes erélyre emelni; s valóban nyelvünk
ezen idők szeriat az európai nyelvek tekin-
télyi színvonalán állott.

A nyelvszereket idézte elő, hogy nemzeti
nyelvünk még a tizenhetedik század elején
is mind az országos, mind az egyházi és hi-
vatalos ügyekben fenntartta magát, de később
a nyilvános tétől le kezdett szorulni s helyét
a latinnak engedte át s így természetesen ha-
nyatlanságnak indult, mely hanyatlás egész II.
József császár uralkodásáig tartott, kit a ke-
gyes Isten azért küldött a magyarok nyárára,
hogy legyen, ki őket a szunnyadásból föléb-
ressze és az eddig pangani hagyott nyelvet
ősi jogaiba visszahelyezze.

Es valóban, midőn II. József a latin
nyelv helyett a közigazgatás és iskolák nyel-
véül nem a magyart, hanem a németet ren-
delte, ez a nemzet jobb részét fölébressztvén
szunnyadásából, oly agitációra serkenté, hogy
II. József élete végőrában rendeletét vissza-
vonta, utóda pedig egy rendeletben megpa-
rancsolta, hogy a magyar nyelv művelésére
és kiterjesztésére főgond fordítottassék. A nyelv
szerelete által lelkesült tudományos férfiak
most számos tudós társulatokat alapítottak,
melyek földadata volt a nyelv művelése.

Kazinczyt és Berzsenyit, e két geniust
a hanyatlás napjaiban azért adta a magyar-
nak a Gondviselő, hogy a hanyatlásnak in-
dult magyar nyelvet nemzeti jogaiba vissza-
helyezze.

A nyelv szerete hozta létre azt a tu-
dományos intézetet, melynek alapját a nagy
Széchenyi István örökbemű áldozatában 1825.
nov. 3. tette le a pozsonyi országgyűlésen,
melyre Széchenyi István gróf oly szándékkal
jelent meg, hogy a köztőra áldozni fog, de
várta a legalkalmasabb időpontot. November
3-án a kerületi ülésben éppen nyelvünk lasu
fejődéséről tanakodtak, mire Nagy Pál, a hi-
res soproni követ, kebrébrzó szavakkal fejezté
ki azon óhaját: vajha nagybirtokosaink ne-
mes áldozata létre hozná a rég hangoztatott
magyar tudós társaságot!

Erre fölemelkedék Széchenyi: »Nekem
— ugymond — itt szavam nincs, ország nagyja
nem vagyok, de birtokom van, s ha féllál
oly intézet, mely a magyar nyelvet kifejti,
mely azzal segíti honosainknak magyarokká
neveltetését, jóságaim egy évi jövedelmét,
mely 60,000 pengő forint, föláldozom.» Meg-
tette e nemes példa hatását, még abban az
ülésben. Vay Ábrám, gr. Andrássy György,
gróf Károlyi György s többen jelentékeny
összeget ajánlottak a magyar tudós-társaság
megalapítására, a rendek erélyeile és hévvel
támogatták az indítványt, a nádor kivitta
annak törvénybe iktatását, mely azonban több
akadályok legyőzése után csak 1831. január
hóban kezdette meg rendes működését és je-
lenleg legszedte virágzásnak örvend.

A magyar tudós-társaság működése óta
nemzeti nyelvünk egyre messzebb terjedő
tért foglalt el. Már az 1836-iki országgyűlés a
törvények magyar szövegét jelentette ki
hitelesnek, az 1840-ki pedig a magyar nyelvet
hozta be a hatóságok, a helytartó-tanács és
királyi kamara levelezéséinél s az anya-
könyvek vezetéséinél; az 1843—4-iki pedig
kizárólag ezt tette kötelezővé az országgyű-
lésen az udvari kancelláriánál, helytartó ta-
nácsnál, kúriánál, s az összes közoktatásban

(kivéve a theológiát); végre 1847. nov. 17. magya a király V. Ferdinánd is magyar nyelvű nyitotta meg az országgyűlést.

A szabadságharc után ismét a német lett a hivatalos nyelv, azonban az 1867-iki koronázás után nyelvünk törvényes jogába visszahelyeztetvén, minden hivatal elnyerésére szükségessé vált.

Szeressük nemzeti nyelvünket, melyet apáink elidegeníthetetlen birtokként hagytak reánk. A ki hidegen viseltetik nyelve iránt, az hideg hazájához is; kinek keble nem buzog a nyelvszereztetől, annak kebeléből a hazaszeretet is kihalt, pedig: „kinek szívében nem él a haza, az mindenütt számóztótnak tekiüthetvén magát, lelkében oly üresség vegyon, mit soha semmi tárgy, semmi érzés be nem tölthet.”

Mindig voltak férfiak, kik a haza és nemzet fogalmát nem tudták elválasztani a magyar nyelvtől és valamint nyelvünkre, ugy hazánkra is fényt árasztottak. (Széchenyi, Kossuth, Deák, Eötvös stb.) Kövessük mi is az ily nemes férfiakat és ne feledjük, hogy a mely nemzetnek nincsen nyelve, annak nemzeti műveltsége s hazája nincsen.

Vécsey Béköny.

Parlamentari praeczedensek — a közelmúltból.

Hajdan és most.

Tisza Kálmán meynyörgött decz. 1-én az 1866-iki választási vitában. Igen mulattató humorisztikus olvasmány ezt elolvasni most, két évtized múlva. Így hangzik a híres beszéd:

Tisza Kálmán: T. képviselőház: Midőn a nov. 17-dikei kegy. kir. leirat folytán való teendőink iránt akarom elmondani igénytelen nézetemet, midőn indokolni óhajtom az indítványt, melyet e tárgyban a ház asztalára letenni szerencsem volt, nem tagadhatom, hogy azon leirat leverőleg hatott rám. Nem voltak pedig nekem vérmes reményeim annak tartalma felől, de nem hittem mégis, hogy jogos kívánataink teljesítését egészen megtagadják. Ezt teszi pedig a legmagasabb leirat, mert ugy hiszem, soha sem kértük mi azt, hogy alkotmányunk egy részének visszaállítását kegyelem gyanánt ígérjék meg nekünk, oly feltétel alatt, ha egy bizonyos tárgyban oly megállapodásra jutunk, mely a kormányt kötelezi; hanem kértük alkotmányunknak minden előfeltétel nélküli visszaállítását, mint-hogy nem is kérhettünk egyebet; kértük azt mint egy oly első lépést, melynek megtörténte nélkül — mint felirataink ezt igen szépen kifejtik — se régebbi törvényeinket módosítani, se újak alkotása végett javaslatot készíteni nem lehet.

Nem hittem továbbá, hogy a kormány a képviselőháznak egy oly tettét, mely által előzetesen bizalmat kívánva csálhatatlan jelet adni, arra használja fel, hogy egy meg a képviselőház által is hivatalosan nem ismert javaslatot előre már ajánlhasson a törvényhozásnak azon tényezője által, mely a képviselőház kezdeményezéséből kiindult javaslatot. Most már csak egy királyi leirat képezhető, a mely Tisza K.-ra leverőleg hatna: Az, mely őt állásától „legkegyelmesebben fölmenté.”

A »DEBRECZEN« TARGZAJA.

Hogy járta meg a vén Zámbo.

— Irta: Csöregyh Gyula. —

A deres megállott az országút közepén az agyig erő sárban, egy busan lecsúszgostette a fejét; felszemét behunyta — a másikat még boldog ifjkorában elvesztette, — s aztán nem bánta, ha az öreg dáde akármint csinál vele, ha szítja, kéri vagy agyonveri is. A mint a deres megállott, az utána jövő szekérbe fogott fakó is jónak látta beszűntetni a mozgást egy gondolkodván, hogy ha az öreg nem dolgozik, ő se boldog, hogy tovább huzza az igát ebben az irgalmatlan sárban. Ugyse kap érte dupla porciót!

— Jaj, hogy a devla verjen meg te bibás! — kiáltá dühösen az öreg Zámbo egy elnytt ostornyéllel biztatva a deres hátulós részét, — gyi te! hogy a tüzes gyík bujjék bele, bizony meg itt reked a pocsolójában.

Látván azonban, hogy így nem boldogul, — kimászott a szekér ekhója alól, lelépett a térdig erő sárba, s aztán megfogván a deres kantáráját, elkezdte azt minden erejéből huzni, hogy csak egy mozczanásra is rávegye a szegény elfáradt párát, mely nyugodtan türtte a megszokott szidalmat és kíméletlen ostorcsapásokat.

— Ugyan no ne üsd már, törjék el a kezdet! — hangzik ki az ekhó alól a vén dáde feleségének rikácsoló hangja, — ülj fel rá, tudod, hogy nem mozdul addig, míg embert nem érez a hátán.

— Ne nyelvelj te vasóru bába! mit értesz te ahoz? — kiáltá vissza az öreg cigány, — inkább tedd le magad onnét és gyertek le a kerekét emelni, mert ez a bitang még megteszi, hogy meg sem mozdul innen egy hétig sem!

A vén Zámbo szavaira szétnyitá a szekér vászon ekhója, s egy csunya, ragyaverte arczu vörös rongyokba burkolt vén cigány asszony alakja tánt ki alóla, ki restül engedelmeskedett férje parancsának, követve egy fiatal, rongyos suhanczótól, kit bizonyosan épen álmalból ráng-

latokhoz akkor van hivatala hozzászólani (Helyeslés), ha azok a képviselőház által elfogadott, ehaz fejterjesztetnek. (Helyeslés.) Reszemről azt hiszem, hogy nem lehet meg nem botránkoznom azon, hogy ily módon a kormány a képviselőház jövendő vitatkozásainak részesevé tette a fejedelem sérthetetlen személyét. (Helyes! Igaz!)

Nem hittem végre, hogy alkotmányunk csak egy részének is visszaállítása oly előfeltételekhez köthetessék, melyeket ha elfogadnánk, mi magunk rontanánk le alkotmányunkat, mi magunk mondanánk le leglényegesebb jogaink egy részéről. (Igaz! Helyes!) Ama feltételeknek ugyavis, melyek az egész hadügyet a tetleg is mindig birt ujonczmegajánási joggal együtt, melyek mindazon tárgyakat, melyek egy állam anyagi jólétére legnagyobb befolyással vannak, ki akarják vonni az országgyűlés közvetlen hatósága alól, értelme szerintem nem lehet egyebet, mint, hogy egyezzek bele a nemzet, hogy nem önmaga rendelkezék vével, penzével; egyezzek bele, hogy fiai oly haborkubban vérezenek el melyeket az ő érdekei nem kívánának; egyezzek bele, hogy nem önmaga rendelkezék penzével, vagyonával, s az a mások érdekeiben, vagy az eddigi tapasztalás szerint hasznátalanul legyen elfecsérelhető. És akkor alkotmányunk maradványai vissza fognak majd adani. Valóban kétségbe kellene esnem, t. ház, a kiegyezkedés lehetősége felől, ha hihetném, hogy ez az igazi fejedelmi akarat utolsó nyilatkozata; én azonban, t. ház, ezt nem hihetem, és épen azért óhajtom, hogy egy az általam beadott indítvány szellemében szerkesztendő feliratot utézzunk ő Felseghez: mert nem hihetem, hogy az eddigi politikának szomorú eredményei meg ne győzték volna ő Felseget a gyökeres átalozás szükséges voltáról; nem hihetem, hogy ne fogná a teljesíteni a mi jogos kívánalmainkat, és meg ne ragadná az ezekben rejlő, szerintem egyedül biztos eszközt arra, hogy a trón és ország újabb veszelyektől megmentethessék. Se azt, hogy felirat intéztessek, se azt, hogy megkerjük ő Felseget, miszerint alkotmányukat visszaállítani méltóztassék, nem tartom szükségesnek bővebben indokolni: mert ugy hiszem, ugy látom, hogy ezekre nézve a t. ház kebelében alig lesz eltérő vélemény. Szükségesnek tartom azonban indokolni azt, miért kívántam en, hogy feliratunkban kimondjuk, miszerint addig, mi alkotmányunk teljesen visszaállitva nem lesz, munkálkodásunkban, kivéve azokat, melyek a ház kiegyeztetésére, beszervezésére vonatkoznak, még bizottságok utján is tovább nem haladhatunk. (Helyeslés.)

Ha végig pillantunk az 1790 óta történeteken, azon szomorú jelenségeket látjuk, hogy a

Hallandak! Hát a Beesen épen most, még pedig a király személyes elnöke alatt folyó kiegyezési tárgyalások, a melyekkel ugyszólván orosz akarák megrohanni a képviselőházat? — Oh renegátok renegátja! Hát Bosznia és Herzegovina? Hát az Anarásy-féle interpellációra adott bambus lelele nem azt mutatja, hogy a nemzet „rendelkezési” joga most meg csehebbül áll, mint 1866-ban vélték?

Mi lett a nagy meynyörgőből 20 év alatt?

19 évvel később épen Tisza gransúnya forradalmi czózatokkal a magyar ellenzék.

Tisza Kálmán 1866-ban... az 1866-iki Tisza Kálmánról!

Alkalmazza ezt a mostani ellenzék épen a szónokra!

1875-ben került uralomra egy ilyen ámitó.

egy domb tövében az erdő széjében a sátrak előtt rakott tüzek mellett beverésze, melyek egyikének valami kefélő birkanak földi maradványait fozte egy hatalmas bográcsban az öreg vajdának egyik menyje, ki olykor olykor az Adám és Éva kosztümjében öltözött rajkó urfi és kisasszonyok közt jó sort vert a főzőkanállal, a mint egyik-másik a bográcsba akart nyulni, hogy elcsipjen belőle egy főtelen husdarabot.

A mint a két szekér a tábor közepébe ért s már látható lett, hogy a jövevények Egyiptom fiaiból származnak: az öreg vajda oldalba lökte egyik alaválóját.

nemzet szigorú ragaszkodása alkotmányához, törvényeihez, ferradalmi igyekezet gyanánt rovatott meg, mig ellenben előzetes engedelmességre magyarátott; s midőn engedelmességének, bizalmának adta jelet, midőn nyíltan beavallotta, hogy óhajja a kiegyenlitést, ez nem szolgált a kormányt indokol, hogy tegye azt, a mit tenni nem kegyelem, nem érdem, hanem kötelesség (Helyeslés), hanem igenis arra, hogy legalább részben megpuhítottnak higye s hirdesse a nemzetet, hogy annál inkább ragaszkodjék különböző formában ugyanazon törvénytelen törekvéséhez, ugyanazon törvénytelen céljához, hogy folytassa az elnyomást, mely által, hiteszerint ennyire puhítottatván már a nemzet, oda is elfogja vinni, hogy lemondjon leglényegesebb jogai egy részéről, lemondjon önmagáról.)

El beuinem a hit, hogy a kormány számitásában mindvégig csalatkozni fog; bizom hazám összes fiai nagy többségének hazafiságában, jellemében, hogy keszek lesznek, ha kell, szembeállni mindennel inkább, semhogy szentségtelen kezekkel önmagok segítség lefontani hazánk életfeltételeit. (Tetszes.)

Hogy azonban a kormányt, s azon kormányoknál, a melyek egymást 1860 óta felváltották, ezen irány létezett, azt hiszem, az eddigi tapasztalatok szerint kétségtelen tény, a mely óvatosságra kell, hogy intsen benünket.

Maga a politikai óvatosság kötelességünké teszi, hogy szüntessük meg eddigi működéseinket, ha csak megérősíteni nem akarjuk a kormányt azon reményét, ha legalább látszólag is, alapot nem akarunk adni azon feltételeknek, ama rafogósnak, hogy míg feliratainkban a jogfolytonosság tetteleg visszavállitását követeljük, addig tetteinkben oda hagyjuk magunkat ragadtatni, hogy mi magunk jöjjünk ellentétben annak következményeivel.

Feliratunkban meg kell, hogy győzzük a fejedelmet, hogy ámitók azok, kik azt hiteszerint, hogy a nemzet kész, vagy további puhtas utján kész lesz jogairól lemondani; ki kell mondani tisztán és egyenesen, hogy a nemzet, ha alkotmánya visszaadatik, mint hajdan tevé, ugy most is teljesíteni fogja minden kötelességet, de hogy önmagáról, hogy jogairól gyáván lemondani nem fog soha; (Ugy van! Helyeslés) ki kell mondani minden kétség kizárása végett, hogy alkotmányunk teljes visszaállitásaig — szemben a kormány elkötvetett eljárásával, a kiegyezkedés érdekében — továbbá nem haladhatunk, s kérem, hogy ő Felseget, hogy tekintetbe veve a megváltozott nemzet-

19 évvel később épen Tisza gransúnya forradalmi czózatokkal a magyar ellenzék.

Tisza Kálmán 1866-ban... az 1866-iki Tisza Kálmánról!

Alkalmazza ezt a mostani ellenzék épen a szónokra!

1875-ben került uralomra egy ilyen ámitó.

egy domb tövében az erdő széjében a sátrak előtt rakott tüzek mellett beverésze, melyek egyikének valami kefélő birkanak földi maradványait fozte egy hatalmas bográcsban az öreg vajdának egyik menyje, ki olykor olykor az Adám és Éva kosztümjében öltözött rajkó urfi és kisasszonyok közt jó sort vert a főzőkanállal, a mint egyik-másik a bográcsba akart nyulni, hogy elcsipjen belőle egy főtelen husdarabot.

A mint a két szekér a tábor közepébe ért s már látható lett, hogy a jövevények Egyiptom fiaiból származnak: az öreg vajda oldalba lökte egyik alaválóját.

közi viszonyokat, tekintetbe véve az időknem mindenben megnyugtató jelenségeit, a melyek a kesedelmet veszélyesse tehetik, alkotmányunk visszaállításával benünket méltóbb oly helyzetbe tenni méltóztassék, hogy egy aközben, a miket ő Felsege kijelölt vagy kijelölt, mint mindazokban, a miknek elintezését országunk java sürgetőleg kívánja, megkezdhessek s be is fejzhessük törvényhozási munkálatainkat. Ugy hiszem, minden kétségen kívül helyezte a mult 17 év szomorú történeté, hogy mily veszélyeket idézhet elő — a trónra és az országra egyaránt — egy magat a jog és törvény fölébe helyezett mindenható bürokratia korlátlan uralma. Ugy hiszem, ket-segtelenül bebizonyította kétszomoru kimenteteli háoru, hogy, a hadsereg, nem elég az állam biztosságának megvédésére. (Helyeslés a baoidalon), nem elég kivált akkor, ha megeiegedetlen nemzetek fiaiból áll, nem elég, midőn úgy nyívanosság, felelőség, és az erdeklett urpek és nemzetek ellenőködesének kizárásával vezetnek. Bár meritenének a szomorú tapasztalatokból kello tanuságot a döntő körök tagjai addig, mig késő nem leend. Adjanak akormanyt. ő Felsege többi orszagai-és tartomanyainak, de valódi alkotmányt legyen az, és ne a mi rovásunkra akarják adni: és az egész ország örüni fog rajta; sőt többet mondok, én azt hiszem, hogy az ország, nekünk pedig adják vissza alkotmányunkat, hogy az idők kívánalmához képest tovább fejlesszük azt, hogy alkotmássunk igazgósági törvényeket, melyek elhárítsák a bizalmatlanság, a féltékenységen azon nyomait, melyek hazánk különböző nemzetiségű és külön hitfelekezeti fiai között fenmaradtak; és akkor a népeknek nem csupán engedelmege által (mert az megvott eddig, de látjuk, hogy nem elégséges), hanem szeretete által is környezett trón, dacolni fog a vésszel és a vinarokkal; mig ha ezt nem teszük, egy Isten is alig fogja megmentetni a trónt s az ő Felsege uraikodása alatt álló országokat ama veszelyektől, melyeket egy újabb katasztrófa előidézhet. (Igaz! a baoidalon.)

Igy fogom én fel, t. ház! a helyzetet: s mert így fogom fel, tartom elutasíthatlan kötelességünknek, hogy ne hagyjunk fen késeget szándékaink iránt; mondjuk meg, hogy a jogfolytonosság tetteleg eliebe léptetése eddigi tovább nem haladhatunk; bizonyítsuk tetteinkkel meggyőződésünk komoly voltát; világosítsuk fel a fejedelmet a kesedelme veszélyes felől. Ha ezt tesszük, a bizalomnak és előzetesnyeségnek anyyi s oly csálhatatlan, bar a kormány által felremagyarázott, sőt lehetőleg ellenünk fordított jelei után, reményem és hiszem, hogy meggyőzzük a fejedelmet jogos kívánalmaink teljesítésének okvetlen szükségéről és cselsruer voltáról; minden esetre pedig teljesítettük a kötelességet, melylyel hazánk, meilylyel magának a trónnak tartozunk; mig ha kevesebbe határozott eljárást követünk, na több fele lehetend magyarazni politikánkat, mi is reszeisevé leszünk a felelőségek ama veszelyektől, melyeket egy rossz irányú, egy félrendszerűk által vezetett politika, igen feleik, mihamarabb elő fog idézni.

19 évvel később épen Tisza gransúnya forradalmi czózatokkal a magyar ellenzék.

Tisza Kálmán 1866-ban... az 1866-iki Tisza Kálmánról!

Alkalmazza ezt a mostani ellenzék épen a szónokra!

1875-ben került uralomra egy ilyen ámitó.

egy domb tövében az erdő széjében a sátrak előtt rakott tüzek mellett beverésze, melyek egyikének valami kefélő birkanak földi maradványait fozte egy hatalmas bográcsban az öreg vajdának egyik menyje, ki olykor olykor az Adám és Éva kosztümjében öltözött rajkó urfi és kisasszonyok közt jó sort vert a főzőkanállal, a mint egyik-másik a bográcsba akart nyulni, hogy elcsipjen belőle egy főtelen husdarabot.

A mint a két szekér a tábor közepébe ért s már látható lett, hogy a jövevények Egyiptom fiaiból származnak: az öreg vajda oldalba lökte egyik alaválóját.

Eredj csak Marczí fiam: nézd meg hogy kik azok! — Ezzel ő maga a nélkül, hogy törődött volna tovább is a dologgal, egy karót vett elő s elkezdte piszkálni vele a tüzet.

Marczí régi ismerőse volt Zámbonak. Szívelyesen kezet fogott vele s aztán segített kifogni a kender hámblól a lovakat.

Mi jártban van Zámbo bácsi? — Megyünk Nyiregházára, hát utba ejtetük a vajdát — munda az öreg cigány egy nagy kulacset emelve le a szekérről, — régen nem láttam már, van vagy öt esztendeje.

Hely

* A kaszáló holnap — a főispán száló ügy végvártárrint remélni lehet, megoldás felé közele.

* A köd. Paratél kiválóan gazda jelentésnek aligha nap óta oly hideg, bátran beillenek — valevőleg azon legyek hidegebbek, melyek belül üres gömböcsnek a végtelenül kire. Ha eső esik, ezen vízceppékké válna vízességű ködök, kormányzása alatti.

* Színház. L. második vendégát, mely alkalommal „Smythologiai operetta számu közönség művésznő zajos tap mindannyiszor megrug, mint nyílt jellel. Mellette kiténtek a r o s s (Calchas), V (Ajax) s T o l l a s mőködött. Nagyon s ből azon sületlen erejével való ügytelenség, melyet némely d-breczeni közönség semhogy ilyen felsze-

* Sorozás Hajterületén a sorozás ben fog megtartani. zász helye P. Ladány 15-én; a védkötel Szoboszlón márcz. 1. szék száma 309. A 22, 23, 24, 25-én, a vedkötelesek száma márcz. 27, 29, 30, 31. 590. H. Nánáson apr. száma 317. H. Doros lesek száma 270. H. védkötelesek száma szes száma a három személyt.

* Farsang. A m. lensegi párt baja f. tatik a „Korona” ve

— Igyék vajd Zámbo, — jöfelle it Baudi fiam szerzte — Adjon isten — Adjon isten — A kulacs ismét ki nagyot huzván bel a társaságot.

— Rosz idők jö nagy a szegényeg, s — a biz' a! — Hej, nem is volt! A szegény emi hány garast, azt se térény sem egy megparaszt kiszorítja az setéből. Maga megrak kemenczét, aztán megtaul. — Az urak az mindegyik, hogy gember notájért egy gámban ezen a világon.

Az öreg Zámbo tartalmát; — össze maradekot, s aztán ritotta.

— Hja bizony! sem tudom, mit csinál fu nem volna! — Ha van ebben a kulacsba már háza van, egy kis no meg egy kis péna. — Váltig is mo nem hoz már asszonyt tejjel-vajjal elarthatni.

A többiek ez ala már csak a három ó tüzné. Benn a faluban nyu harangja s a kukorékolásukat. — Szép idő les öreg vajda, — egész — Kéne is már, az ország ut olyan, mi ér a sár! — Nem is rémséges utra, ha egy Nyiregházán! — Egy annak a padlását váll meg aztán szét is akat és jó ismerősök között

Helyi hírek.

* **A kaszálókérdéshez.** A városi tanács holnap — a főispán átírata folytán — a kaszáló ügy végvártárgyalásába bocsátkozik. E szerint remélni lehet, hogy e kérdés a komoly megoldás felé közeledik.

* **A köd.** Párisból jelentik, hogy az ideitél kiválóan gazdag lesz sűrű ködökben. E jelentésnek aligha igazza nem lesz, mert pár nap óta oly hideg, ködös időnk támadt, hogy bátran beillenek — Kamcsatkába. A köd tudvaleg azon légköri vízpárákból támad, melyek hidegebbek, mint a földfelülete, és apró belül üres gömböcskéket képeznek, hasonlítanak a végtelenül kicsiny szappanbuborékokhoz. Ha eső esik, ezen gömböcskék tömörülnek és vízszeppekké válnak. Vannak történelmi nevezetességű ködök. Így például III. Henrik kormányzása alatti feljegyzésekben olvassuk: „Vasárnap 1588 január 24-én Páris és környékét oly sűrű köd árasztotta el, kivált déltől egész másnap reggelig, a minő még sohasem fordult elő; e köd oly fekete és vastag volt, hogy az utcán két egymás mellett menő ember nem láthatta egymást és az emberek kényszerítve voltak szurokfáklyákkal járni, pedig még csak délután 3 óra volt. Vadludak és egyéb szárnyasok tömegesen hullottak a házak udvaraira.” — Ilyen köd gyakran fordult elő Londonban, hol a légszusz lámpákat az utcákon télen sokszor fényes nappal is meg kell gyújtani. 1738. télen időnként egész Európát és az atlanti tengert óriási köd lepte el. 1822. és 1883-ban Franciaországban oly sűrű ködök voltak, hogy délen is szabad szemmel bátran lehetett a napba nézni.

* **Színház.** Liptai Laura útoló fellépései „A kisasszony felesége” operette kerület színe, melyben kedvelt tenoristának, Valentinnak, oly szerep jutott, melyet még Debreczenben nem euekelt. Mihályfi Károly, a pesti nemzeti színház kitűnő tagja, szombaton kezdte meg vendég-szereplését, ez alkalommal adatik itt először „Mauroix gróf”, új, három felvonásos francia színmű Delpit Albertől. — Ugyanazon este még a „Grenoir” francia színműben is fellép. Ezen előadáson kívül még két este fog vendég-szerepleni Mihályfi „A vasgyáros” és „Mirabeau ifjúsága” francia színművekben. Nagy Ibolyának mai jutalom-játékára minden jegy elkelt.

* **Kinevezés.** A debreczeni m. kir. pénzügyigazgatóság, Klingner Antalt, az eperjesi m. kir. illeték-kiszabási hivatalnál alkalmazott díjtalan fogalmazó gyakornokot, a debreczeni m. kir. illeték-kiszabási hivatalhoz díjaz fogalmazó gyakornokká nevezte ki.

* **A szomszédból.** Ma dől el a nagyváradi nyári színikor sorsa. A közgyűlés ma ejti meg a választást Nagy Vincze debreczeni, Krecsányi Ignác aradi színgazdátok között. — A nagyváradi don megüritült egyik reform. lelkesítő állomásra leginkább a Szondi Béla, Bögös Lajos és Szemes József lelkeszek neveit hangoztatják.

* **Olvasóink figyelmébe.** Lapunk f. évi 29-ik számában nyilvánosságra hoztuk, hogy R. J. helybeli ügyvéd ur ellen a m. kir. pénzügyi igazgatóság által bűnvádi feljelentés tette, s vizsgálat van folyamatban s ez okból csódtómegmondnoki megbízhatósága iránt kérteltek meríték fel, az érdeklődők körében. Eme kis közleményünk beszéd tárgyát képezte, hozzánk jutott hír szerint némelyek — pártállásból bírálván meg közleményünket — azzal gyaustitának, hogy közleményünk oka arra vezethető vissza, mert Rottman Jakab a ügyvéd zsidó. — E velemmel illetve gyaustitással szemben kijelentjük, — hogy kérdéses közleményünk éppen ugy napvilágot látott volna keresztényen ügyvéd ellenében is, ha olyan körülmények közzé jutott volna, mint Rottman Jakab ur. Egyebirant meggyőződésünk az, hogy a vizsgálat és bírói ítélet, nem zsidó személyre, hanem faj vagy vallásra való tekintet nélkül, a való tények

— Igyék vajda uram, — mondá a vén Zámbo, — jóféle ital, a töviről való! — A Baudi fiam szerezte!
— Adjon isten!
— Adjon isten!
A kulacs ismét visszakerült gazdájához, ki nagyot huzván belőle, ismét beszédre vitte a társaságot.
— Rosz idők járnak a szegény emberre, vagy a szegénység, sok az adó.
— A biz' a!
— Hej, nem is ugy van, mint régen volt! A szegény ember, ha keres is egy néhány garast, azt se tudja, hova tegye. A mesterség sem ugy megy, mint hajdanában; a paraszt kiszorítja az embert a kenyér keresetéből. Maga megrakja, betapasztja a házát, kemenczejét, aztán meg meg muzsikálni is megtanul. — Az urak pedig? olyan fősvény az mindegyik, hogy nem adna a szegény cigány nótájáért egy garast sem! Nincs már uri ember ezen a világon!
Az öreg Zámbo markába verte a pipája tartalmát; — összegombolyította a dohánymaradékot, s aztán a zápfogai közé szorította.
— Hja bizony! — folytató, — magam sem tudom, mit csinálnék, ha ez a nagyobbik fiú nem volna! — Hanem ígyunk vajda uram, van ebben a kulacsban furcsán! — Neki már háza van, egy kis földje, szekere, lova, no meg egy kis pénze is. En is ott lakom nála. — Váltig is mondom neki, hogy mért nem hoz már asszonyt is a házhoz, hisz' akár tejjel-vajjal eltarthatná!
A többiek ez alatt lassan lefeküdtek, s már csak a három öreg virasztott a lobogó tűznél. Bann a faluban tizenkettőt vert a torony harangja s a kakasok elkezdtek éjfél kukorékolásukat.
— Szép idő lesz holnap — mondá az öreg vajda, — egész tiszta a levegő.
— Kéne is már, — szolt rá Zámbo, — az ország ut olyan, mint a folyó víz; térdig ér a sár! — Nem is jöttünk volna el erre a rémséges utra, ha egy kis dolgunk nem akad Nyiregyháznál! — Egy nagy ház készült ott, annak a padlását vállalta el a fiam. — Na meg aztán szét is akartunk nézni az atyafiak és jó ismerősök között is, mert hiába! fiatal

bál iránt nyilvánuló érdeklődésből ítélve: a siker kétségtelen. A debreczeni jótékony négyelet és a zenede farsangi vásárra szintén ugyanazon este, f. hó 20-án tartatik. A rendezőség nagy buzgalmat fejt ki ajótekonyczei mulatság érdekében. A hajdumegyeyi bál márcz. 6-án tartatik meg a „Bika” vendéglő dísztermében. A zifjusztűes iparosok bálja f. hó 18-án, az altisztai bál f. hó 27-én, az asztalos ifjuság bálja pedig f. hó 28-án tartatik meg. Vasárnap, f. hó 14-én, symphoniahangverseny a „Bika” ban. A multságoknak tehát nem leszünk szűkeben!

* **Árvák figyelmébe.** A győr-városi árválapítványoknál 5, evenként 80 frtra rugó ösztöndíj-állomás jött üresedésbe. A pályázati folyamodványok f. évi márcz. 10-ig adandók be. A feltételek a városi aljegyzői hivatalban megtekinthetők.

* **Színház köréből.** Holnap, Liptai Laura utolsó fellépései „A kisasszony felesége” operette kerület színe, melyben kedvelt tenoristának, Valentinnak, oly szerep jutott, melyet még Debreczenben nem euekelt. Mihályfi Károly, a pesti nemzeti színház kitűnő tagja, szombaton kezdte meg vendég-szereplését, ez alkalommal adatik itt először „Mauroix gróf”, új, három felvonásos francia színmű Delpit Albertől. — Ugyanazon este még a „Grenoir” francia színműben is fellép. Ezen előadáson kívül még két este fog vendég-szerepleni Mihályfi „A vasgyáros” és „Mirabeau ifjúsága” francia színművekben. Nagy Ibolyának mai jutalom-játékára minden jegy elkelt.

* **Kinevezés.** A debreczeni m. kir. pénzügyigazgatóság, Klingner Antalt, az eperjesi m. kir. illeték-kiszabási hivatalnál alkalmazott díjtalan fogalmazó gyakornokot, a debreczeni m. kir. illeték-kiszabási hivatalhoz díjaz fogalmazó gyakornokká nevezte ki.

* **A szomszédból.** Ma dől el a nagyváradi nyári színikor sorsa. A közgyűlés ma ejti meg a választást Nagy Vincze debreczeni, Krecsányi Ignác aradi színgazdátok között. — A nagyváradi don megüritült egyik reform. lelkesítő állomásra leginkább a Szondi Béla, Bögös Lajos és Szemes József lelkeszek neveit hangoztatják.

* **Olvasóink figyelmébe.** Lapunk f. évi 29-ik számában nyilvánosságra hoztuk, hogy R. J. helybeli ügyvéd ur ellen a m. kir. pénzügyi igazgatóság által bűnvádi feljelentés tette, s vizsgálat van folyamatban s ez okból csódtómegmondnoki megbízhatósága iránt kérteltek meríték fel, az érdeklődők körében. Eme kis közleményünk beszéd tárgyát képezte, hozzánk jutott hír szerint némelyek — pártállásból bírálván meg közleményünket — azzal gyaustitának, hogy közleményünk oka arra vezethető vissza, mert Rottman Jakab a ügyvéd zsidó. — E velemmel illetve gyaustitással szemben kijelentjük, — hogy kérdéses közleményünk éppen ugy napvilágot látott volna keresztényen ügyvéd ellenében is, ha olyan körülmények közzé jutott volna, mint Rottman Jakab ur. Egyebirant meggyőződésünk az, hogy a vizsgálat és bírói ítélet, nem zsidó személyre, hanem faj vagy vallásra való tekintet nélkül, a való tények

— Igyék vajda uram, — mondá a vén Zámbo, — jóféle ital, a töviről való! — A Baudi fiam szerezte!
— Adjon isten!
— Adjon isten!
A kulacs ismét visszakerült gazdájához, ki nagyot huzván belőle, ismét beszédre vitte a társaságot.
— Rosz idők járnak a szegény emberre, vagy a szegénység, sok az adó.
— A biz' a!
— Hej, nem is ugy van, mint régen volt! A szegény ember, ha keres is egy néhány garast, azt se tudja, hova tegye. A mesterség sem ugy megy, mint hajdanában; a paraszt kiszorítja az embert a kenyér keresetéből. Maga megrakja, betapasztja a házát, kemenczejét, aztán meg meg muzsikálni is megtanul. — Az urak pedig? olyan fősvény az mindegyik, hogy nem adna a szegény cigány nótájáért egy garast sem! Nincs már uri ember ezen a világon!
Az öreg Zámbo markába verte a pipája tartalmát; — összegombolyította a dohánymaradékot, s aztán a zápfogai közé szorította.
— Hja bizony! — folytató, — magam sem tudom, mit csinálnék, ha ez a nagyobbik fiú nem volna! — Hanem ígyunk vajda uram, van ebben a kulacsban furcsán! — Neki már háza van, egy kis földje, szekere, lova, no meg egy kis pénze is. En is ott lakom nála. — Váltig is mondom neki, hogy mért nem hoz már asszonyt is a házhoz, hisz' akár tejjel-vajjal eltarthatná!
A többiek ez alatt lassan lefeküdtek, s már csak a három öreg virasztott a lobogó tűznél. Bann a faluban tizenkettőt vert a torony harangja s a kakasok elkezdtek éjfél kukorékolásukat.
— Szép idő lesz holnap — mondá az öreg vajda, — egész tiszta a levegő.
— Kéne is már, — szolt rá Zámbo, — az ország ut olyan, mint a folyó víz; térdig ér a sár! — Nem is jöttünk volna el erre a rémséges utra, ha egy kis dolgunk nem akad Nyiregyháznál! — Egy nagy ház készült ott, annak a padlását vállalta el a fiam. — Na meg aztán szét is akartunk nézni az atyafiak és jó ismerősök között is, mert hiába! fiatal

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélgetni! A tudom majd kiszakad, a nyelvem majd kiszárad a beszédét és akkor mondják, hogy meghalt a Rózsit! . . . Hát akkor minek tettem ezt az utat ebbe a gyalázatos időben, ha a Rózsit meghalt? mért nem mondták mindjárt, azóta legalább kialudtam volna magamat!
— Hát hiszen nem kérdezted, — minek mondtam volna? . . .
A vén Zámbo dühösen kapta fel a kulacsot; nyakába akasztotta szíjánál fogva, jó éjszakát mormogott, s aztán felhajtván a maradék pálinkát, végig dőlt a szekér alatti szénán s nem sokára el is aludt.
Hanem mikor a vajda cigányai másnap reggel fölébredtek, már a vén Zámbo a másik falu határán nogatta derest, dühösen káromkodva hozzá, hogy:
— Verje meg az Isten a vén tolvajt! két napig kínlódnék ezen a rongyos uton; megissza a pálinkánkat, beszélget hiába egy egész éjszaka, s még akkor mondja, hogy kár volt elfáradni, mert meghalt a Rózsit! . . . No még így nem tettek bolondá! . . . Gyűderes! . . .

— Rózsit? — kérdé nagy szemeket vágva, — Rózsit? . . . haj, Rózsit! — mondá felsohajtva.
— Rózsit! — mondá Dani is bus sohajjal.
Az öreg vajda nagyot sohajtott; sapkáját tarkójára tolt s megsimította kezével sűrű ősz haját.
— Rózsit? . . .
— Azt hát! . . .
— Szegény Rózsit! . . . ő már meghalt.
— Meghalt?! — kiáltá a vén Zámbo hirtelen felugorva, — de hisz' nem rég mondta, hogy még az este lefeküdt jőkor!
— Lefeküdt? . . . igen az anyjok! hiszen tudod, hogy az is Rózsit! . . . a lányom már éve lesz, hogy meghalt.
— Jaj, hogy a devla verje meg, — hát akkor mit tesz ki bolondá az embert! — kiáltá a vén Zámbo dühösen, — minek hagyunk itt az este óta hajnalig hiába beszélget

Ganzseidene Spitzenstoffe 70 Cm. br. (schwarz u. crème) fl. 1.20 per Meter bis 27.28 (Chantilly, Guipure und echte Schweizer Stücker) verfertigt meter- u. stückweise auf frei in's Haus das Seidenfabrik-Devot G. Henneberg (t. und t. Hoflieferant), Zürich Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto.

Fővárosi Hitelszövetkezet.

Intézetünk fizetési jegyeire (110 frt) ugy Budapesten az igazgatóságnál, mint vidéken az erre felhatalmazott képviselőségeknél folyton elő lehet jegyezni. A tagok 50 — 100 frt-ig, kedvező feltételek mellett, személyes hitelre is, melyek művelése az intézet egyik főcélja (váltó és jót-áltó) csekély, minden 100 frt után csupán

heti 50 krral törleszhető kölcsönt

nyerhetnek, 6% kamatra, úgy hogy az öngondoskodásnak ez a módja minden keresetképes és elfogadható hiteli egyénre (nőkre nézve is) előnyös és ajánlatos.

Bővebbet a képviselőségeknél vagy az igazgatóságnál, (VIII. Főherceg-Sándor-utca 32) hol egyszerű levélbéli kérdézőkördésre részletes felvilágosítások készséggel adhatnak.

Budapest, 1886. február hóban.

Az igazgatóság.

A gyógyulás bekövetkezik, a mint a jónak bizonyult gyógytápszer, a testhez juttatik.

Hoff János urnak

felállója s egyedül előállítója a valódi malátakészítményeknek legtöbb európai uralkodó udvari szállítójának, cs. kir. bizottsági tanácsos stb. stb. Bécs, Graben, Bräunerstrasse 8 sz.

Tisztelt uraságod! Ezennel kérem önt, sziveskednek nekem postafordultával az ön Hoff János féle malátakivonat egészségügyi söréből 11 palackot és 2 zacskó malátacukorkákat küldeni. Ötmet szeretnék nekem az, hogy tisztelt uraságodat értesíthetem, hogy az említett malátasör, és malátacukorkák feleségem szenvedését enyhítik, éjjel pedig az a vási s a kívánatos nyugalmat teszik lehetővé, szóval a maig elért eredmény engem teljesen kielégít és az előzőről betegnek az ön malátatápszer készítményei igen nagy könnyebbülés: szerzeknek.

Nagykoros, 1886. aug. hó 16-án, Garzó József, földbírókos. Ö fensége az Oettingen-Waldersteini fejedelem ezt írta. Emberi kötelesség, a szenvedőnek egy oly kitűnő szer (Hoff János féle malátakivonat) megszerzését megkönnyíteni.

Távirati sürgöny ön királyi fensége a Wales-i hercegről. Ö királyi fensége a Wales-i hercegnő számára az ön erősítő malátakivonatából azonnali szállítást kerek. (Udvari szállítói cím) Kegyetlen irata ön királyi fensége Hohenzollern Karoly Antal hercegnek a Bene merenti érdemjegy legkegyesebb adományozásánál. „Senkire sem illik jobban a Bene merenti felirat, mint önre a megérdemesültre.”

Megjegyzés. Valamennyi hirdetés malátakivonatokról utánzatok, mint ugy a betegnek, mint az orvosnak kell tekintetbe venniök. A valódiság jelei a Hoff János-é. malátakészítményeken a védjegyek (a felállók Hoff Jánosnak arcképe s aláírása) kell lennie. Meggyógyult betegek leírását a használati utasításba, együtt, kik mellbetegségeiből, testi gyengeségből, hámorrhóidál szenvedéstől meggyógyultak, mindenki ingyen megkapja.

Árak: Malátakivonati egészségügyi sör 1 palack 60 kr. Budapesti elküldéssel: 11 üveg 5.20 frt, 28 üveg 16 frt, 58 üveg 32 frt. Fél kilo malata-cukorka 1.20 frt, 40 kr. II. Fél kilo 1 frt 60 kr. III. Fél kilo 1 frt. Nagyobb megrendelésekreí arányossággal Malátacukorkák 1 zacskó 60 kr. 30 és 15 kr. Malátakivonat 1 üvegcsé 1 frt 20 kr, kis bb 70 kr. Gyermekáplmálalászt 1 frt. Egy malata furdó 80 és 50 krajczár. 2 frinyi osszegeen aul nem szállítatik semmi.

Főraktárak: Csanak József, Rickl J. Zelmós, Geréby Fűöp, Varga Lajos Debreczenben. A valódi Hoff-féle malata egészség ser 60 kr. Debreczenben; továbbá Korányi Imre gyógtárában Nyiregyház, és (Kiss Sámuel) Janki Antalnál N-Váradon.

32.

A debreczeni ipar és kereskedelmi bank

XIX. RENDES KÖZGYÜLÉSÉT

1886 február hó 21-ik napján, délelőtt 10 órakor tartandja Debreczenben, a városháza kis tanács-teremben,

melyre a t. cz. részvényesek ezennel meghívatauk, azon figyelmeztetéssel, hogy az alapszabályok 23. cikkének rendelete szeriut, részvényeiket a közgyűlés előtt legalább 5 nappal az intézet pénztáránál le kell tenniök.

Tárgysorozat:

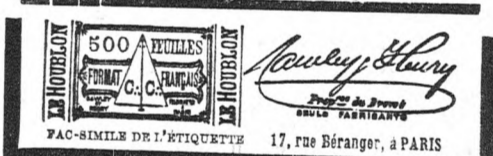
1. Igazgatósági jelentés az 1885. évi üzletről.
 2. Az 1885. évi számadások és mérleg s ezzel kapcsolatban a felügyelő bizottsági jelentés előterjesztése után a zárszámadások megvizsgálása, a mérleg megállapítása és a nyereség felosztása feletti intézkedés, végre az igazgatóság és felügyelő bizottság részére, a felmentvény megadása vagy megtagadása feletti határozat.
 3. Az alapszabályok 34. cikke értelmében az igazgató-árból kilépő két tag helyére két igazgatósági tag megválasztása (a kilépők ismét megválaszthatók).
 4. Az alapszabályok 48. cikke értelmében a felügyelő bizottság három tagjának megválasztása.
 5. Indítvány az alapszabályok 6-ik és 46-ik cikkeinek megváltoztatása iránt.
 6. Indítvány az alapszabályok 56-ik és 58-ik cikkeinek megváltoztatása iránt.
- Az évi jelentés és mérleg a közgyűlést megelőző 8 nap alatt az intézet helyiségében az üzleti órák alatt megtekinthető.
- Kelt Debreczenben, a debreczeni ipar- és kereskedelmi-bank igazgatóságának 1886. január 26-án tartott üléséből.

Az igazgatóság.

A LEGJOBB GZIGARETTA PAPIR

ILE HOUBLON

francia gyártmány
Gawley és Henry-től Párisban.
Utánzásoktól mindenki óvatik.
Ezen papiros Dr. Fohl J. J., Dr. Ludwig E., Dr. Lippmann E. urnak, a bécsi egyetem vegyias tanárai által a legmlegben ajánlatik, még pedig kitűnő volta, s határozottan tökéletes tisztaságánál fogva, s mert ehhez az egészségre nézve káros befolyással bírt semminemű anyag nincs vegyítve.

Fogorvos Dr. Deák J.

a közegészségtan tanára, (ezelőtt Berlinben lovag dr. Guérard udvari fogorvos és udvari tanácsos segéd-orvosa) Debreczen, főpiacz, Vecseyház.

Fog és szájbetegségek alapos gyógykezelése. Plombe-ok a legkitűnőbb anyagokból. Műfogak (egyesek és egész fogsorok) a legjobb amerikai légnomatú szerkezet szerint.

Rendel naponta d. e. 9—12. és d. u. 2—5 óráig.

Dr. Deák fogpora és szájvize „Antisepticum” a fogak, foghús és szájúr tisztán — és épségben tartására.

Főraktár: Götl Nándor gyógszertára „A Megváltóhoz” Debreczenben. Ara egyenként 60 kr.

KITÜNTETÉS
SZEGERD
érdeméremmel
1876.

KÖNYV- és KÖNYOMDAI-MUNKÁK FELVÁLLALTATNAK.

KUTASI IMRE

KÖNYV- és KÖNYOMDÁJA

DEBRECZEN, Főpiacz. Sz. NAGY KAROLY ház.

Ajánlja magát mindenféle

KÖNYV- és KÖNYOMDAI-MUNKÁK

gyors és pontos elkészítésére; elvállal:

tankönyveket, hirlapokat és folyóiratokat minden nyelven, ét-bor- és árlapokat;

dizsműveket arany- ezüst és színnyomatban; a törvénykezéshez megkivántató

ROVATOZOTT IVEKET;

diszes egybekelési- és látogató-jegyeket.

Szóval a nyomdászat köréhez tartozó megrendelések gyorsan és hiba nélkül, a legjutányosabb árban eszközöltetnek.

A papir gyári árban számítatik

HIRDETESEKET a kiadásomban hetenkint ötször megjelenő **DEBRECZEN** cz. hirlapban a legolcsóbban számítva közé teszek.

KUTASI IMRE.
könyv- és könyomda-tulajdonos.

DEBRECZENBEN, FŐPIACZ, SZ. NAGY KAROLY ház.

KITÜNTETÉS
SZÉKES-
FEHÉRVÁR
ezüstérem 1879.

KITÜNTETÉS
LONDON

DISZKOLEVÉL
1871-ben.

Előzetes
Helyben és postán
Kis árú . . .
Fél árú . . .
Nagy árú . . .
Egyes szám
A lap szellemi részét
den költsémeny fölül
hasz földesit, a szerk
bármintre küldi
Előzetes
TRUBDI K. LAJ
OSÁTHY KÁRO
kereskedésben és a
talban KUTASI IM
nyomdájában az pos
nyan.

Ki lesz a

Debreczen
katholikus hitk
séghez tartozva
m. t. olvasókör
betöltésére kij
sokat emlegete
ide vonatkozó s
tással szolgál
A kitűnő
pökségének szer
lyüktől körülb
Besztercebányá
ugyan súlyos b
vált arczara hat
teljes értelméb
s eredeti alakj
ván. Csaknem e
sleges, hogy a
szónok visszany
szintén megtám
a midőn a saját
nyosan hirdette
kir. v. b. t. tal
vezetkes egyhá
pökségét felvált
váróival, akkor
lépett, a máskül
tás elé akadály
lan körében han
a testi szenved
legessége utal
még egy szenved
— teljesen meg
lás tekintélyét e
Isten kegy
delte, hogy Ipo
helyreállott. Epp
bestha Karoly
tanfelügyelőjéte
gatta Bars várm
reszti kastély
tegségnek semm
ábrázatán s a h
cét és rokonsze
leucziája már tu
is hozzá látott s
hazi és másnemű
mulva képes lesz
hagyya, Beszter
utazhassék.
Ezen hirt ö
felé; itt kivált a
lyek, minden va
gyon érzik, hogy
telben — mit v
ban, ha ő, főlép
a nagyváradi hel
Azonban mo
a nagyváradi pü
k dási rendszer i
sag, a nagy jöve
tása és általában
len anyagi kör
noid határo
hogy mielőtt
gadása vagy
felől itéletet
közlebb tel
a püspökség
táról.
Nem is lehet
lamint a megbold
rokoni érzelmek
nyugodott abba,
szedje le a jövede
püspök is, a kine
m. kir. uo k
sem inge, se gal
vétkes üzlet
Mert vétkes üzlet
bátran kimondjuk
püspök rokoni g
mameluk-érdemei,
véleményadásra fe
est dictu!) kedvez
váradi káptalan .